

се явяватъ като дневникъ на една измжчена отъ страданията на своя народъ душа и на едно нѣжно сърдце. Душата му се възмуцава отъ прѣстѣпленията, неправдитѣ и безсмислицитѣ въ общественния животъ. Творенията на тоя идеаленъ общественъ дѣецъ се отличаватъ съ своята искреностъ и сърдечностъ.

Картинитѣ отъ българската природа въ Алевитѣ пѣтни бѣлѣжки сѣ едни отъ най-хубавитѣ поетични картини въ българската книжнина. Отъ тѣхъ лѣхти живиятъ дѣхъ на природата и поетично прѣдставятъ нейната тайнственостъ. Напримѣръ, въ бѣлѣжкитѣ си **Прѣзъ марта на Чепино пише тъй:**

— Я ми кажи ти, отивашъ ли да те заведе азъ тебе на Чепино?

— На Чепино? О, да, съ голѣмо удоволствие. Ама азъ имамъ и другаръ.

— Добрѣ, и него ще вземемъ. Въ сѣбота по пладнѣ на гарата, прието?

— Прието.

Наистина, не му бѣше май врѣмето за полски и горски разходки прѣзъ марта, но азъ толкова хвалби бѣхъ чувалъ за туй Чепино, щото на драго сърдце приехъ любезното прѣдложение на моя приятель. Въ сѣбота по пладнѣ се качихме отъ Софийската гара и часа около четири слѣзохме на станцията „Бѣлово“, отдѣто на коне потеглихме прѣзъ върха Алабакъ за Чепино. Едва изминахме селото и ситенъ дѣждецъ ни заръси върху оголѣнитѣ Бѣловски хѣлмове. Ни една точка отъ горнитѣ ни дрехи не остана суха и особено пѣкъ когато дѣждѣтъ, тласканъ отъ вѣтъра, забръска по лицата ни. Ама търпи баба за хубостъ... Търпимъ и ние, зеръ малодушие ще покажемъ, ако оставимъ